

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 10. 2012, č. j. 10 Na 38/2012 – 3,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce ze dne 4. 12. 2012 **se odmítá.**
- II. Řízení **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 26. 10. 2012 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení krajského soudu. Soudní poplatek splatný společně s podáním kasační stížnosti však nezaplatil. Proto ho zdejší soud usnesením ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 Aps 8/2012 – 5, vyzval, aby soudní poplatek zaplatil a doložil povinné zastoupení advokátem. K tomu stěžovateli určil přiměřenou lhůtu 7 dnů od doručení uvedeného usnesení a poučil ho o následcích nevyhovění výzvy.

[2] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení byla stěžovateli doručena dne 3. 12. 2012 (viz doručenka na č. l. 7). V daném případě lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula dnem 10. 12. 2012. Protože soudní poplatek nebyl do dnešního dne ani přes výzvu soudu zaplacen, zdejší soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil.

[3] Dne 4. 12. 2012 byla zdejšímu soudu zaslána žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce a o osvobození od soudních poplatků. V žádosti stěžovatel mj. uvádí, že nechce, aby mu soud zasílal tiskopis pro vylíčení svých majetkových poměrů. Namísto toho tyto poměry stěžovatel líčí sám. Uvádí, že jeho způsob bydlení je nenájemní, nevlastnické, samostatná domácnost, výše zdanitelných příjmů je „/“, nezdanitelných přes tři tisíce, důvod nevýdělečné

činnosti je plná invalidita, výše peněžitých závazků „tisíce“, způsobilost zcizovat „nenarušená“, úvěrová bonita „- 2“ atd.

[4] Takto formulovaná žádost je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by žádost stěžovatel formuloval zcela jinak. Jakkoliv doposavad zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. K dnešnímu dni devět senátů Nejvyššího správního soudu eviduje 51 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních pět let dosahuje téměř šesti set. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo *nějak* rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Pravděpodobně v důsledku nadbytku volného času tímto svérázným způsobem hledá únik právě v komunikaci se soudy. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde.

[5] Bizarně znějící žádost v kombinaci s těmito fakty vede zdejší soud k závěru, že byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí žádosti, poté o zastavení řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu však na jeho žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat žádost o osvobození od soudních poplatků a na ustanovení advokáta. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelovo tvrzení, že žádost zneužitím práva nebo šikanou soudu není. Proto o této žádosti rozhodl soud výrokem prvním tak, že jde o návrh nepřijatelný a odmítl jej [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[6] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu